

AI TIẾP ĐÓN MỘT EM NHỎ LÀ TIẾP ĐÓN THẦY!

Ông bà Rachel và David Anderson là đôi vợ chồng Công Giáo người Anh. Vào năm **1978**, ông bà có ba con, 2 trai 1 gái. Con gái đầu tên Hannah 12 tuổi, Lawrence 8 tuổi và cậu út Donald 4 tuổi.

Đã từ lâu đôi vợ chồng vẫn nói đến vấn đề nhận con nuôi. Chỉ có lý do duy nhất làm đôi bạn lưỡng lự: cuộc sống kinh tế gia đình không dư giả. Ông David là giáo sư Pháp Ngữ ở đại học còn bà Rachel là kỹ giả ăn lương theo số bài viết. Thế nhưng, ước muốn có thêm đứa con khác trong gia đình vẫn không lay chuyển, y như niềm tin vào THIÊN CHÚA và lòng xác tín: tất cả trẻ em trên thế giới đều có quyền và đều xứng đáng được yêu thương.

Tuy nhiên, phải thành thật công nhận ước muốn nhận con nuôi đến từ phía bà Rachel, người mẹ trẻ ngập tràn tình mẫu tử đối với con cái.

Bà Rachel còn nhớ như in vào năm lên 8 tuổi, cô bé được mẹ dẫn đi xem chiếu bóng. Năm đó - **1951** - cô xem một cuốn phim phóng sự về chiến tranh tại Triều Tiên. Nhiều binh sĩ đang giúp dân một làng kia trèo lên chiếc xe cam nhông nhà binh, để đưa họ tỵ nạn sang một làng khác an toàn hơn. Bỗng chốc, trên màn ảnh xuất hiện hình một em bé trần trụi, bị bỏ quên bên lề đường, giữa cát bụi mịt mù! Hình ảnh đáng thương của đứa bé Đại Hàn làm xúc động mạnh tâm lòng cô bé Rachel. Cô bé không ngừng tự hỏi:

- Phải làm gì để có thể giúp đỡ những em bé Á Châu, nạn nhân của chiến tranh?

Thấy thế, mẹ cô gợi ý:

- Việc con có thể làm là cầu nguyện cho chúng ..

Nhưng, kể từ đó, tình thương dành cho các em bé Á Châu sâu đậm đến độ, 29 năm sau, bà Rachel cảm nghiệm rằng ước muốn của mình được THIÊN CHÚA chấp thuận khi gửi đến một cậu bé mồ côi Việt Nam tên Chang. Xin nường lời cho bà Rachel.

Sau rất nhiều dò hỏi và liên lạc với các hội chuyên làm trung gian tìm kiếm con nuôi hoặc cha mẹ nuôi, ngày 4-3-1980, chúng tôi nhận đứa con nuôi tên Chang, một cậu bé Việt Nam 9 tuổi. Trong hồ sơ dài hai trang, chúng tôi đọc:

- Chang là cậu bé mồ côi được đưa về Anh Quốc vào năm 1975, trong những ngày biến loạn của thủ đô Sài Gòn. Cậu bé được gửi vào viện mồ côi cho đến nay. Chang là bé trai rất dễ thương, yêu thích thú vật, nhiều tình cảm, nhưng hơi chậm trí.

Vì quá vui mừng trước hồng ân nhận nuôi một đứa bé Á Châu như lòng mong ước chúng tôi không để ý đến chi tiết sau cùng:

- Chang là một cậu bé chậm trí!

Trong những ngày đầu tiên, khi Chang đến với gia đình, chúng tôi gặp khó khăn lớn là không thể nào hiểu cậu bé muốn gì. Cậu bé thường phát âm một tràng những câu, những chữ không ăn nhập gì với nhau.

Phải rất lâu sau này, tôi mới đoán được những ước muốn của cậu bé. Một điều may mắn là tất cả gia đình, gồm trọn vợ chồng và con cái, chúng tôi nhất mực yêu thương bé Chang. Do đó, dù trong mọi khó khăn với Chang, chẳng hạn như tính tình bất thường, ngang ngược của cậu bé, chúng tôi đều chấp nhận và yêu thương cậu bé. Một ngày, có người hỏi Hannah xem cô bé nghĩ gì về việc Cha Mẹ nhận nuôi một chú bé ngoại quốc, Hannah điềm nhiên trả lời:

- Con không nghĩ ngợi gì hết. Con chỉ biết một điều: Chang là em trai con!

Về phần Lawrence, cậu bé trả lời:

- Con không bao giờ đặt vấn đề. Chang thuộc về gia đình con, thế là đủ rồi!

Sau một năm, tôi liền nghĩ đến chuyện xin Rửa Tội cho Chang. Tôi giải thích cho cậu bé hiểu lý do tại sao:

- Cho đến nay, con bằng lòng chấp nhận ở lại đây, trong gia đình này với Cha Mẹ. Giờ đây Cha Mẹ muốn con gia nhập vào một gia đình khác rộng lớn hơn, đó là gia đình của Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Đúng ngày cử hành bí tích Rửa Tội, Chang bỗng nhiên hoàn toàn đổi khác. Cậu bé trang nghiêm bước đến gần giếng rửa tội. Rồi với giọng ngọng ngịu, cậu bé đọc lớn tiếng:

- Con xin hứa yêu mến Đức Chúa GIÊSU. Xin Chúa tha tội lỗi cho con và con xin hứa để cho Đức Chúa GIÊSU là Chúa con yêu mến con.

Vào cuối nghi lễ Rửa Tội, Chang nói với chúng tôi:

- Bây giờ con thương Ba Má và tất cả mọi người trong gia đình. Trước đây con không thương và con hay khóc. Bây giờ thì con thương mọi người mãi mãi!

Thế nhưng khó khăn không phải một sớm một chiều rời bỏ chúng tôi. Chang luôn luôn là cậu bé tàn tật tâm trí. Chúng tôi phải dò dẫm chọn lựa kỹ trường học để Chang có thể theo đuổi việc học. Chúng tôi tiếp tục giúp Chang tự xây dựng tương lai, tự tin và tin vào lòng thương yêu của chúng tôi, cũng như chính chúng tôi cũng phải luôn luôn đặt niềm tin nơi THIÊN CHÚA, Đấng dựng nên con người và yêu thương hết mọi người, không trừ ai.

... Đức Chúa GIÊSU gọi một em nhỏ đến đặt vào giữa các môn đệ và bảo: "Thầy bảo thật anh em: nếu anh em không hoán cải mà nên như trẻ thơ, thì sẽ chẳng được vào Nước Trời. Vậy ai tự hạ coi mình như em nhỏ này, người ấy sẽ là người lớn nhất Nước Trời. Còn ai tiếp đón một em nhỏ như em này vì danh Thầy, là tiếp đón chính Thầy. Nhưng ai làm cớ cho một trong những kẻ bé mọn đang tin Thầy đây phải sa ngã, thì thà treo cổ đá lớn vào cổ nó mà xô cho chìm xuống đáy biển còn hơn. Khốn cho thế gian, vì làm cớ cho người ta sa ngã. Tất nhiên phải có những cớ gây sa ngã, nhưng khốn cho kẻ làm cớ cho người ta sa ngã" (Matthêu 18,2-7).

("Cet Enfant Qui Nous Attendait", par Rachel Anderson, Reader's Digest SÉLECTION, 03/1992, trang 149-179)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt